

Cap sur l'école inclusive
en Europe

Θεωρητικό φύλλο εργασίας

Η επίδραση του ανθρωπιστικού ρεύματος και της «νέας εκπαίδευσης»

Κορμός της ενότητας / Κ

Με την πάροδο του χρόνου, η αντίληψη της αναπηρίας από τις ευρωπαϊκές κοινωνίες έχει εξελιχθεί σημαντικά από μια άξια θεία κύρωση, σε ένα καθεστώς κοινωνικής ενότητας ίσο με τους άλλους. Αυτή η εξέλιξη, η οποία ξεκίνησε στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, τονίστηκε μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Αυτή η ριζική αλλαγή μπορεί να εξηγηθεί από τη σφρίγγος του ανθρωπιστικού ρεύματος που εκδηλώνεται σε αυτή την περίοδο της ιστορίας μας. Αυτή η φιλοσοφία θα εμπνεύσει τους σπουδαίους δασκάλους του νέου σχολείου. Για τη καλύτερη κατανόηση του πνεύματος των νόμων και της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για την αναπηρία είναι σημαντικό να συνοψίζει τις βασικές αρχές αυτού του ρεύματος σκέψης και την επιρροή του στο νέο σχολείο.

1/ Η ανθρωπιστική φιλοσοφία

Ο ανθρωπισμός είναι μια κίνηση σκέψης που εμφανίστηκε στην ιταλική αναγέννηση, για να απομακρυνθεί από σκοταδιστικά δόγματα και πεποιθήσεις του Μεσαίωνα, ανακαλύπτοντας τα θεμέλια της γνώσης που είναι οι αξίες, η φιλοσοφία, η λογοτεχνία και η τέχνη, όπως είχαν αντιληφθεί στην ελληνορωμαϊκή αρχαιότητα.

Αυτή η φιλοσοφία τοποθετεί τον άνθρωπο στο επίκεντρο όλων των ανησυχιών, απαλλαγμένων από κάθε θεία επιρροή ή άλλες. Ο ανθρωπισμός βασίζεται σε νέες αξίες όπως ο ορθολογισμός και η ελεύθερη βούληση.

Με τη σύγχρονη έννοια της, η λέξη ανθρωπισμός αναφέρεται σε μια αισιόδοξη κίνηση σκέψης, της οποίας ο στόχος είναι να διευκολυνθεί η ανάπτυξη του ανθρώπου, στον οποίο έχει κάθε εμπιστοσύνη στην ικανότητά του να μάθει και να βελτιώνεται κατά τη διάρκεια της ύπαρξής του.

2/ Η νέα εκπαίδευση

Για τους ανθρωπιστές, η παιδαγωγική έχει μεγάλη σημασία, εφόσον δίνει στα παιδιά τα όπλα να απομακρυνθούν από τα παράλογα δόγματα και να αναπτύσσονται ανεμπόδιστα.

Πολλοί σπουδαίοι εκπαιδευτικοί εμπνεύστηκαν από την ανθρωπιστική φιλοσοφία για να προσφέρουν μια αντίληψη του σχολείου βασισμένη σε:

- στο σεβασμό στην προσωπικότητα του παιδιού
- στην έννοια του διαλόγου μεταξύ του δασκάλου και του μαθητή
- στο πνεύμα της εξομοίωσης μεταξύ των μαθητών
- στην εναλλαγή μεταξύ ψυχαγωγικών και εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων
- στο ανοικτό πνεύμα στην πραγματική κοινωνία και τον κόσμο

Η Νέα Εκπαίδευση υποστηρίζει την ενεργό συμμετοχή των ατόμων στη δική τους εκπαίδευση. Η μάθηση δεν είναι μόνο συσσώρευση γνώσεων, αλλά πρέπει πρώτα απ' όλα να διευκολύνει την ανάπτυξη του μαθητή και του ενήλικα στην κατασκευή. Βασίζεται στην παρατήρηση για να εντοπίσει τα ενδιαφέροντά της και να προσπαθήσει να οξύνει την περιέργειά της που ανοίγει το διάλογο. Αυτές είναι "ενεργές" μέθοδοι διδασκαλίας. Δίνει την ίδια σημασία στους διάφορους εκπαιδευτικούς κλάδους, όποιοι κι αν είναι πνευματικοί, καλλιτεχνικοί, φυσικοί ή χειρωνακτικοί.

Οι ανθρωπιστές παιδαγωγοί της Αναγέννησης συνόψισαν αρκετά καλά αυτή την αντίληψη της παιδαγωγικής με μια συνειδητή συντόμηση: «το παιδί δεν είναι ένα βάζο γεμάτο, αλλά μια φωτιά που ανάβουμε.».

Αυτοί οι σπουδαίοι παιδαγωγοί, συχνά ερεθισμένοι, αποτελούσαν κατά τη διάρκεια των αιώνων αληθινή αριστοκρατία της νοημοσύνης, οι οποίοι αντιτάχθηκαν στις μεθόδους διδασκαλίας του συνηθισμένου σχολείου, πολύ τυποποιημένοι και μηχανικοί, και ζύγιζαν τις πολιτικές επιλογές. Το νέο σχολικό κίνημα είχε αποφασιστική επιρροή στην επιβεβαίωση της αντίληψης της παιδείας των παιδιών. Ενέπνευσε σε μεγάλο βαθμό τις πολιτικές της φροντίδας του μειονεκτήματος